

Redactat de NICU STEJEREL.

Redacția ARAD, Mikos Kelemen utca 8/10.

Toate manuscrisurile să se trimită la adresa aceasta.

CUCU.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

— Povestea babei. —

A fost odată ca nici odată, pe când babele aveau dinți de lână și măsele de bumbac, ci-că a fost o dragă de babă. Nu era ea prea bogată, dar nici prea săracă vorba ceea: suflă-n palmă și vezi ce-i în pungă. Bani nu se prea îmbuțiau la sânul babei; lucru naibii, hm! hm!... Iarna ici, iarna colea, cine crede-n primăvară?

Destul, că babei îi trebuia un cojoc.

Pleacă ea la târg și se oprește drept la masa unui cojocar. Se uită bine la cojoace, vezi Doamne, ca o cumpărătoare, doar târgu-i slobod. La urmă zice bătrânește: »O fi, ce-o fi! Cu vorba asta dă să plece. Cojocarul însă o oprește curios, să știe, ce va fi. O întrebă: „Bine dară, spune-mi ce va fi?“ Baba răspunse: »O fi, ce-o fi și ce nu

s'a mai pomenit, și-o fi ceva, ce nu se va mai întâmpla până-i mălai în țară asta. Dă-mi cojocul, care-mi place, și-a poi îți voi spune, dar alt-cum nu!« Cojocarul însă nu se îndură să-i dea cojocul pe degeaba. Intr'aceea s'a adunat multă lume la șatra cojocarului, să vadă ce-i cu baba. Dar baba ținea vorba ca și strânsă în lanțuri, și nu voia să spună, ce va fi, până nu-i dă cojocul.

Astfel lumea curioasă i-a făcut o colecție pentru cojoc, să nu rămână nici cojocarul de pagubă.

»Ei acum ai cojocul, care-ți place, spune-ne dară ce va fi?« întrebă mulțimea.

Bătrâna cumințe răspunse:

»Va fi ce n'a mai fost de când o lume: o babă și un cojoc.

A.: Cum de ți-ai luat de nevastă o șchioapă?

B.: Doar n'o să merg cu ea la vânătoare!

Baladă populară.

Colo sus la răsărit,
Celuit-au, celuit,
Fecior negru de zlătar
O fată de ghenărar:
— »Haide, mândro după mine,
Că-i trăi tu foarte bine;
Ce case are tatăl tău
Așa are tatăl meu,
Colo jos pe șesurile
Acolo s casele mele!
Ei de mână s'au luat;
Șesu 'n jos l'au alergat;
Când erau pe șesurile,
Vedeau niște fumurele:
»Acele's cășile mele!
Cum acolo au ajuns,
Grea durere o-a pătruns
Sta în loc și a strigat:
»Vai, Doamne, ce am lucrat!
Din case mândre aurite,

Intru-n corturi tot cernite!
Dar feciorul o-a luat
Și cu ea 'n cort a intrat.
Ea la masă a alergat
Și așa i-a cuvântat:
— »Dacă tu m'ai celuit,
De părinți mai despărțit,
Casele mi-am părăsit
Adă-mi pâne și cuțit
Să-mi mai treacă de urât!
Șoacră sa a auzit
Și din gură i-a vorbit:
— »Tu mândruțo frumușea,
Noră norulița mea,
Dacă tu te-ai îndrăgit
Și la noi dac-ai venit,
Eu de lucru îți voi da
Acele și coșarca
Și d'arândul ulița;
Coșarca și acele
Și d'arândul casele!
Nora rău s'a supărat
Și prin cort a măturat;
Tot gunoiul adunat
Afară l'a aruncat;
Când afară l'a țipat,
Iacă Dumnezeu a dat
Trei puiți de rândunea,
Ce de cort s'apropia
Și spre dânsii ea privia,
Tot privia și le vorbia
»Trei puiți de rândunea,
N'ați văzut pe maica mea!
»Ba o văzurăm rău plângând,
Pâne albă frământând;
Nici apă nu punea,
Ci în lacrimi o muia,
Ș'o cocea în suspinele
Ș'o mânca în dor și jele!
»Trei puiți de rândunea,
De tata ce-ați auzit?
»Noi pe dânsul l'am văzut
La o șatră țigănească
Caii să și-i potcovească,
Să pună potcoave late
Și pe tine să te cate!
— »Trei puiți de rândunea,
Spuneți voi taichii așa:
Nu pună potcoave late
Și pe mine nu mă cate.

Dor și jale.

Și puiți de rândunea,
Spune-ți voi mami așa:
Pâne albă nu frământa,
După mine să nu cânte,
Și hainele din fetie
Nici le vânză, nici le ție,
Să le 'ncarce pe trei care
Și le scoată 'ntre hotare
Să le dec foc și pară.
Dacă nu le-am fost deamna,
Să le văd baremi para,
Și să vada lumea toată,
Câtă minte-i la o fată,
C'am avut și eu un tată
Cunoscut de lumea toată,
Nu știu, nu m'a învățat,
Ori eu nu l'am ascultat
Că, Doamne, rău am umblat!

Din Berliște.

Cu două înțelesuri.

A.: D-șoara Adelina ți-e neam?

B.: Da!

A.: Mai de aproape?

B.: Ba, de lângă Brașov!

La tribunal.

Un hoț (care e judecat la temniță pe viață): Ce norocos sunt eu, iacă tocmai în luna trecută împlinii 70 ani, deci mă o să șed mult aci.

Frunză verde lemn uscat
Dorul meu e îngropat
La noi de laturi de sat,
Și eu tare m'am uscat,
Dorul cât mi l'am purtat.

Frunză verde de răchită
Inima mi-e tare friptă,
Se frige astăzi și mâne
Că-duc dorul tot cu mine.

Și iar verde lemn uscat
Dorul meu nu m'a lăsat
Rău de lacrimi am vărsat,
Dar de lacrimi nu bag sama
Că le șterg eu cu mărâma
Numai mi-e de bietu-obraz
Că rămâne fript și ars.

Frunză verde și o nuia
Of, măicuță, dulcea mea
Scrie-mi tu o cărticea
Să-mi alin dorul cu ea.

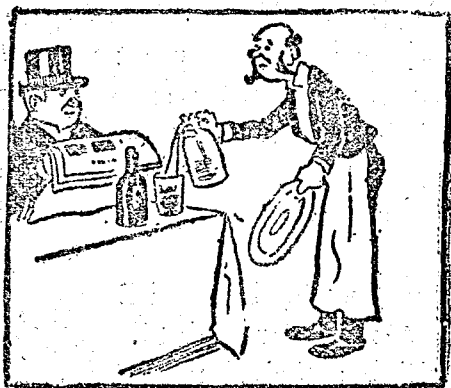
Jelu-m-aș jelui:
Jelui-m-aș florilor
De dorul părinților,
Jelui-m-aș brazilor
Dor și jalea fraților.

C. B. din Sustiniș.

Sasii.

— Am auzit, că ți-a ars casa.
— Da! A ars, și mulțumesc lui Dumnezeu, că n'a fost asigurată.
— Cum? Și încă te bucuri?
— Cum nu? Încă ar fi eșit vestea că io i-am dat foc.

In hotel noaptea la 12.

Hotelierul (cătră un oaspe vechiu):
Acum puteți merge acasă liniștit, căci
tocmai în momentul acesta a telefonat
D-șoara d-voastră că stimata Dvoastră
teeme — doarme.

Oaspele (cătră chelner): D-le, cineva
mi-a luat pălăria nouă și mi-a lăsat pe
a lui — iacă asta veche și murdară. Ce
zici? oare cine o fi?

Chelner: Numai unul de acela va fi
luat-o, care are numărul pălăriei ca și
D-ta.

Cucu la Jablanița.

Cântă Cucu-n Jablanița,
Cucule peană pestriță,
Ne-a venit o veveriță,
Și când p'aici a trecut
Și la noi s'a abătut,
Pe la școala cea străbună
Ca-n ea limba să și-o pună,
Dar școala e românească,
Și-au pus pasăre ungurească,
Ca mustățile să-i crească
Și capul să-i pleșuvească,
Să-i rămână nasul gol
Să-l dea grabnic la topor
Să taie la rămurele
Să facă fuse din ele

Să plece cu-a lui Bufniță
Cătră a lor porodită
Frunză verde de pe spin
C'a venit din Verendin
Că-i din Verendin moșnean
Și nație de jidan.

Versul inimii mele.

Frunză verde viorele
Mâncat is Doamne de rele
Ca holda de păsărele.
Frunză verde a nucului
Jelui-m'ași și n'am cui
Jelui-m'ași codrului
Codrului frumosului
Dar codru mândru și verde
La necasuri nu prea crede
Și are multe cărări
Nu crede la supărări.
De când Doamne m'am născut
Haznă de ia n'am avut
Și când ochi i-am deschis
Inima din mine a plâns,
Frunză verde foi de fagi
Răbdă inima și taci
Ca pământul care-l calci
Fi inimă răbdătoare
Ca pământul sub picioare,
Săraca lume cu soare
Mândră ești și trecătoare
Săraca lume cu vânt
Mândră ești și treci curând
Rău 'm pare după lume
Că eu trec și ia rămâne.
Dar n'are lă ce-mi pareă,
Că n'am trăit bine în ia.
De-am trăit vr'odată bine
Acum plătesc vai de mine!

Culeasă de Nicolae Oprea (Sân-Nicolaul-mare.)

Hora țărănilor.

Dragi mi sunt copilele
 Ca și popii cărțile;
 Dragi mi sunt nevestele
 Când deschid ferestrele.
 Fetele până-s fetițe
 Ele nu beau palincuță
 Dar dacă s'au măritat
 Gura că li s'o schimbă
 Câte trei se ortăcesc
 Și la birt se-nveselesc.
 Dragă mi-e fata săracă,
 Că cu mâna ei se-mbracă
 Dar fata bogatului
 Las-o-n gura satului.
 Mă-nsurai să-mi iau muerē,
 Luai sora mamei mele,
 Când o văd la foc șezând
 Par-că văd mamei pădurii
 Când o văd în ușa surii;
 Par-că văd mama pădurii

Stau să iau muchea săcur
 S'o lovesc în cerul gurii.
 Când o văd în capul gol
 Fug vacile prin ocol
 Că gândesc că-i ciurma lor.
 Eu la joc, mama la joc
 Mălaiul de Joi pe foc.
 Bate mâta cu vătraiul
 C'a lăsat s'arză mălaiul.
 Nevăstuță ca a mea
 Nu e-n sat la nimenea,
 Când îi vorbesc de război
 Mi se dă cam înapoi
 Iar când îi vorbesc de fūs
 Li sare țandăra sus,
 Când îi pomenesc de furcă,
 Iși ia țolul și se culcă.
 Iși ia țolul și se culcă
 Mândra mea frumoașă ești
 Numai când te rumenești.

Dar când ești nerumenită
 Îți spun drept, că ești urâtă.
 Vai de capul tău de mândră,
 Că de tine n'am dobândă,
 Toată ziua la oglindă,
 Și gunoiul până-n grindă,
 De prind carul cu doi boi,
 Toată ziua car gunoi.

Mușterea vicleană.

Comedie într'un act.

De: **George Cătana.**

(Prima parte a apărut în nr. 6.)

Florica: Lasă-l amarului, îi un biet călător, și s'a rugat să-l las peste peste noapte să doarmă la noi.

Dămian: Dar datui-a... ceva de cină?

Florica: Ba! că n'am avut.

Dămian: (Se scoală și clătînând cu piciorul pe Bosioc îi zice): Hai omule, scoală și vino să mâncăm.

Bosioc: (somnoroș, frecându-se la ochi), mulțumesc.

Dămian: Las' că vei mulțumi după ce-ai mâncat, vino și nu aștepta mult îmbiat.

Bosioc se scoală se pune la masă. Străuța și bâta ș'o pune lângă sine, apoi încep a mânca amândoi.

Dămian: De unde ești prietene?

Bosioc: Eu sunt un negustor de prin părțile Oraviței, merg cu piei de mîțe sălbatice, de epuri, etc. să le vînd la Săbeș că am auzit că acolo tare se caută.

Dămian: Scumpe ți-s pieile?

Bosioc: Scumpe zău! mai cu samă una plătește mare lucru (apoi dă cu bâta în ea) na.

Dămian: Ce faci?

Bosioc: Îi dau peste gură că nu tace.

Dămian: Ce zice?

Bosioc: Las'o naibii, ea zice, că știe

toate cele neștiute, și vrea să spună lucruri cari nu trebuiesc spuse.

Dămian: (mirat) O fi cumva vr'un proroc, ia vezi, ce vrea să spună?

Bosioc: (pune urechia la piele): mirare mare!!

Dămian: (curios) ia spune, spune.

Florica: Ia lasăte bărbate de prostii, mîncă mai iute și-ți caută de drum, vai! vai! cum mă doare capul, săraca de mine, că mă prăpădesc cu zile.

Dămian: (cătră Florica) Taci din gură și cautăți de boală dacă ești într'adevăr bolnavă. (Intercându-se spre Bosioc): ia vezi, prietene, ce vrea să ne spună pielea ta?

Bosioc: (dă cu bâta în piele și o pune la ureche, apoi zice): of lăliță! ce zice! zice: să cauți la căpătăiul patului că-i găsi ceva.

(Dămian se scoală se caută).

Florica (îl împinge zicându-i): Du-te de aici.

Măriuța: Nu fi prost Dămiane, dă-te în lături.

Dămian: (Nu le ascultă, el caută și află friptură și plăcintele, le puse pe masă, apoi zise cătră Bosioc): Mă! mare proroc e pielea ta. Ia vezi, ce mai zice?

Bosioc: (iar lovește pielea cu bâta și o pune la ureche): zice, că se caută și la picioarele patului.

Dămian: (Caută și află sticla cu vinși o pune pe masă). Doamne sfinte clătînând din cap). Bine, muere, ai zis că n'ai nimic de mâncare, dar astea ce-s? Pentru cine le-ai câștigat? Pentru drăguț? ha! spune!

Florica: (Aruncând o privire Măriuțe) Taci, bărbate, nu mă necuji, doar eu de drăguți am grijă, când numai pot de bolnavă. Acelea's »pofcele« mele ce mi le-a adus s'ra Măriuți.

Măriuța: Așa e, așa. Eu i le-am adus, is »pofcele« ei.

Dămian: Poște, nepoște, mîncăți voi păsula și cu vă mîncă poștele. (Cătră Bosioc). Mîncă, omule. Să-ți tră-

iască pielea ta, cea atât de minunată. (Apoi se pun amândoi, mândri cu poftă și beau vin ca din lucrul altuia).

SCENA a IV-a.

Iarăși ce de mai înainte.

Dămian: (Cătră Bosioc) Ia mai vezi prietene, ce-ți mai zice pielea?

Florica: (desperată) Pentru D-ze! bărbate! acuma te-ai îndopat cu »poftele« mele și tot nu ți destul. Cauută-ți de cale, să mă odihnesc și eu o leacă, săraca de mine, că numai am credere.

Dămian: (cătră Bosioc) Ia vezi, vezi prietene, nu te face uituc, las muierile să vorbească.

Bosioc: (Iar lovește pielea și o pune la ureche) Hm! hm!! pielea zice că se cauti și în dulap.

Dămian: (Se scoală deschide dulapul vede drăguții înăuntru) Aha! (Apoi iar închide dulapul). Aha! acuma văd eu, mutălăul de mine, ce muere vicleană ești tu, așteaptă numai că te moie eu, aprins'o. Așteaptă! (Ii face cu degetul). (Cătră Bosioc): Măi omule! îmi vinzi mie pielea aceia?

Bosioc: Pe bani buni de ce nu, că mie mi de vânzare.

Dămian: Cât ceri pe ea?

Bosioc: O sută de coroane.

Dămian: O fi prea mult.

Bosioc: Ba zău nu-i prea mult, ca asta-i ingerul casei, ea îți spune toate cele ce se fac la casa ta, când ești dus undeva. Mai lesne n'o pot da.

Dămian: Na! (ii dă o sută de coroane în hârtie) baș acum am vândut boii și vezi ce noroc îmi veni la ușă. Bosioc ia banii și se duce. Dămian îl petrece până afară. Intr'aceia Măriuța deschide dulapul. Ghiță și Niță es din dulap și prin fereastră o tulesc și se fac nevăzuți).

Dămian: (venind de afară cu un cuțit în mână se așează iar pe scaun și zice): Ia scoală muere, scoală vulpe vicleană să-ți drep pielea. (Săre de pe scaun cu cuțitul în mână).

Măriuța: Ce faci Dămiane! pentru Dumnezeu? Unde-ți e mintea? Ori vrei să faci moarte de om pentru nimic, pocăește-te, ce ți-e pe cap?

Dămian: Bine zici. Las că tu muere, tu șerpe veninos și așa tot nu mi scăpi, numai se văd de cei din dulap să nu mi scape nepisați.

(Se duce cu cuțitul în mână, deschide dulapul, dar negăsind pe nimă rămâne uimit). Ce-i? ce drac? Unde periră? (Ii caută mânios). Eu i-am închis aici — și acum periră ca o năluca. Ii cunoscui bine, nu ca și când mi-ar fi spus altul. I-am văzut eu cu ochii mei, și acum nu-s. S'au dus dracului... Vai., Mama lor de lotrii, unde's?

Florica și Măriuța (cu ton smerit) Cine?

Dămian: (mănios) Cine? Doar drăguții voștri. Vă faceți că nici nu știți de ei? Așteptați numai, că vă arăt eu!!

Măriuța: Ce să ne arăți? Pe cine ai văzut tu în dulap? Iți faci năluca singur; dacă ar fi fost cineva în dulap, aci ar fi, că nu i-a înghițit pământul! Ce te sperii ca calu de umbră tu!

Florica: (cu ton blând) iubite bărbățele (apoi se ridică din pat cu un suspin adânc) eu nu știu: ești beat, ori treaz, dar tu visezi. Eu nu mă pot nădăi despre ce mi vorbești tu! Nu vezi că's bolnavă,, îmi urlă capul, deșteaptă-te, vino-ți în fire, nu fi oborocit la cap, și te faci de răsul lumii. Așa mă ți tu pe mine, așa milă am eu dela tine? Săraca de mine! (Incepe a plînge).

Măriuța: Așa e și bărbatul meu, nu mă mai crede când mă doare ceva, e ca cănele, baș astăzi dimineată, când a plecat și el la târgul mare la oraș, mai să mă bată, pentru nimică toată. Apoi pe el îl știe lumea de om rău. Ei, dar Dămian îi omul cel mai bun și de omenie în sat, și mă mir acum ce-i vine? Bagecamă vinul cel bău, l'a amețit la cap. — Nu-i așa, Dămiane?!

Dămian: (Simțindu-se măgulit îi trece cu necazul, mai cu seamă văzând pe

Florica tot plângând, se duse la ea, și zice): Florico! dragă, iartă-mă, vezi că și eu de năcăjit am zis așa, Mi s'a părut în învăluiala mea că văd pe cineva în dulap. Dar a fost numai părere — și știu eu că părerea e soră cu minciuna. Nu a fost nime, tu ai drept, tu ești mândra mea (o sărută) îmi pare rău că ți'am mâncat poftetele, și tu acuma n'ai ce mânca (Măriuța râde în ascuns și zice încet: (Prostule, prostule!) Dar m'oi duce mâine la oraș și-ți voi cumpăra ce-ți pofteste inima. M'oi duce și la vr'o opătică după leacuri, să-ți treacă boala. Oh! Dulcea mea, cașul meu, pita mea cea bună (o sărută). Acum mă duc la moară și tu rămâi cu Dumnezeu. (Cătră Măriuța): Fi bună dragă vecină, ai grija de Florica, până viu eu.

Măriuța: Dute, Dămiane, răule! Las, grija mea. (Dămian ese și se duce la moară).

SCENA a V-a.

Florica și Măriuța.

Măriuța: Ce zici, Florico, de pățania noastră?

Florica: Ce să zic: Minte proastă de muere, tinerețe nebunește.

Măriuța: Așa m'am gândit și eu. Uite ce era să pățim noi. Pentru o plăcere scurtă era să se facă chiar moarte de om. Și apoi norecul nostru că bărbatul tău într'adevăr e cam prostălău, dar să fi fost al meu, toți patru să ști că morți am fi rămas. El n'ar fi crezut minciunile noastre. Hai să lăsăm prostiile astea la o parte și să fim mueri de omenie. Dacă am scăpat acuma cu vicleniile noastre, ca prin pene, apoi să ști că nu scăpăm altă dată. Am jurat credință bărbaților noștri frumoși, urâți, buni, răi cum sunt, să o și ținem; altfel nu ne ajută nici Dumnezeu. Eu îți spun soro, că de astăzi înainte voi fi muerea cea mai de omenie în sat.

Florica: Și eu tot așa gândesc. De azi înainte să fim tot prietene amândouă, dar prietene ca mueri de omenie; cu vorbe și fapte de rușine să nu-

mai umblăm. Ai auzit și la sf. biserică cum se spune că desfrânarea e un păcat mare.

Să fugim departe de acest mare păcat, să fugim ca de diavolul. Așa să fie. Și așa să ne ajute Dumnezeu. Amin! (Își dau mâna amândouă).

Cortina cade.

In școală.

Un școlar învățând biblia înaintea școlii, oprește pe învățătorul, care mergea în școală, și-l agrăi:

— Mi-ar plăcea cu mult mai mult biblia, dacă nu ar lăuda atâta la jidani. Asta nu-i fain. Tot pe jidani îi preamărește și nici pe un român! (o.)

Învățătorul ține într'o zi prelegeră despre regele nostru. În cealaltă zi despre metropolitul. A treia zi întreabă pe un școlar:

— Spune-mi Avrame, cine este regele Ungariei?

— Ion Mețian! — răspunse copilul.